

CẢM NHẬN VỀ NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20/11

Tháng mười một lại về, mang theo những cơn gió se lạnh đầu đông và những đóa hoa tươi thắm nở rộ trong khuôn viên trường học. Với mỗi người Việt Nam, ngày 20 tháng 11 luôn là một ngày thật đặc biệt. Ngày Nhà giáo Việt Nam, ngày để tri ân những người thầy, người cô đã và đang miệt mài cống hiến cho sự nghiệp “trồng người” cao quý. Với tôi – một giáo viên tiểu học, ngày 20/11 luôn mang đến những cảm xúc thật thiêng liêng, sâu lắng và đầy tự hào.

Là người giáo viên, mỗi khi tháng 11 đến, tôi lại có dịp nhìn lại hành trình mình đã đi qua – hành trình đầy ắp kỷ niệm, niềm vui xen lẫn bao nỗi vất vả. Có những buổi chiều tan trường muộn, khi sân trường chỉ còn lại tiếng lá rơi, tôi vẫn còn ngồi bên bàn giáo viên, nắn nót chấm từng cuốn vở, viết từng dòng nhận xét cho học trò. Có những hôm trời mưa gió, nhìn các em đến lớp áo còn ướt sũng mà lòng tôi bỗng thấy thương vô hạn. Chính tình yêu thương giản dị ấy đã giúp tôi gắn bó, kiên trì và thêm yêu nghề dạy học – một nghề tuy vất vả nhưng tràn đầy ý nghĩa.

Ngày 20/11 đến, sân trường lại rộn ràng tiếng nói cười. Học trò háo hức chuẩn bị những tấm thiệp nhỏ, những bông hoa giấy xinh xắn, những lời chúc ngây thơ nhưng chân thành nhất. Tôi nhận lấy những món quà ấy mà lòng rung rung xúc động. Không phải giá trị vật chất, mà chính là tình cảm trong sáng, là lòng biết ơn của học trò dành cho cô. Đó là món quà quý giá nhất đối với mỗi người giáo viên.

Nghề dạy học là một nghề đặc biệt, bởi sản phẩm của nghề chính là con người. Người thầy, người cô không chỉ dạy chữ mà còn dạy trò cách làm người, cách sống nhân hậu, biết yêu thương, biết sẻ chia. Có những điều nhỏ bé mà ý nghĩa vô cùng: một học sinh nhặt được của rơi mang trả lại, một em bé lễ phép chào thầy cô, hay một học trò cũ trở về thăm trường, nở nụ cười hiền và nói: “Nhờ cô mà em mới có được ngày hôm nay”. Những khoảnh khắc như thế khiến tôi càng tin rằng, dù thời gian có trôi đi, dù cuộc sống còn nhiều đổi thay, thì nghề giáo vẫn mãi là nghề cao quý nhất.

Làm giáo viên tiểu học, chúng tôi không chỉ là người dạy chữ, mà còn như cha, như mẹ thứ hai của các em. Hằng ngày, ta chăm chút từng bữa ăn, giấc ngủ, dạy các em từng phép cộng, phép trừ, từng câu hát, bài thơ. Mỗi khi nhìn thấy học sinh tiến bộ, biết lễ phép, biết yêu thương bạn bè, tôi lại thấy lòng mình nhẹ nhõm và vui sướng biết bao. Chính những điều giản dị ấy là động lực để tôi tiếp tục bước đi trên con đường đã chọn, dù đôi khi vẫn có những lo toan, áp lực và thử thách.

Ngày Nhà giáo Việt Nam không chỉ là dịp để học trò tri ân thầy cô, mà còn là dịp để chính chúng tôi – những người trong nghề thêm tự hào, thêm yêu công việc của mình. Bởi chúng tôi hiểu rằng, dù thầm lặng nhưng công việc ấy góp phần làm nên tương lai của đất nước. Mỗi người học trò trưởng thành là một “bông hoa” đẹp trong vườn đời, và người thầy, người cô chính là người ươm mầm cho những bông hoa ấy tỏa hương.

Nhân ngày 20/11, tôi xin gửi lời tri ân chân thành đến tất cả đồng nghiệp – những người vẫn ngày ngày lặng lẽ bên trang giáo án, tận tụy với từng bài giảng, từng học trò. Chúc cho mỗi thầy cô luôn giữ mãi ngọn lửa đam mê, để tình yêu nghề, yêu trò mãi cháy sáng. Dù mai này có đi đến đâu, có làm gì, tôi vẫn tự hào khi được gọi hai tiếng thân thương: “Người giáo viên”.

Huỳnh Thị Tố Diễm

